Любов чи гроші?

В наш час укладання шлюбного контракту є звичайним явищем без якого не відбувається майже жодне весілля. Але поки що це є нормою західно-європейського суспільства, в нашій країні це явище ще не набрало особливого розмаху, хоча це питання часу. Звичайно, і в Україні укладення шлюбного договору вже тривалий час практикується, але ще не з таким розмахом. Мабуть в наших серцях ще існує та романтика, духовність на, яку так нещадно наступає західний прагматизм.

Шлюбний договір у своїх пунктах урегульовує не тільки розподіл статків після розлучення, але й відносини між чоловіком і жінкою під час спільного життя. Це своєрідна форма захисту від збитків, які може отримати кожна з сторін після розлучення і тому доволі популярна серед заможніх людей, яким є що втрачати. Деякі юристи радять підписувати такі домовленості між чоловіком та жінкою, оскільки вважають, що це врятує сім'ю від негараздів та подальшого розлучення. Отож бачимо, що між чоловіком і жінкою підписуєтися своєрідний договір про партнерство, про спільний спосіб життя і в разі невиконання якогось пункту – розлучення, кожен залишається при своєму. А де ж любов, довіра, відданість та повага, як основа для майбутнього шлюбу? Тут присутній сухий прагматизм, недовіра, егоїзм та любов до грошей.

Не можливо вінчатися в Церкві та підписувати шлюбний договір, двом богам служити не можна. Тут або служиш Богу або грошам. Ісус Христос сказав : „...залишить чоловік батька свого і матір і з'єднається з жінкою своєю, і будуть однією плоттю. Тож вони вже не двоє, але одна плоть." (Мф 19.6). Ми бачимо, що в словах Ісуса Христа відкривається величне таїнство – з'єднання двох різних особистостей в одне. В шлюбі двоє людей стають одним цілим. Йдучи життєвою дорогою всі радості та скорботи вони переносять разом, підтримуючи, люблячи, вірячи та довіряючи одне одному. Митрополит Антоній Сурожський говорить, що в шлюбі завдяки взаємній любові та довірі, двоє людей долають будь-яку розбіжність і стають єдиною істотою, однією особистістю в двох особах.

Підписуючи шлюбний договір, людина тим самим говорить про недовіру іншій, відкритим способом, і ніякі слова про любов ніколи цього не приховають. Тут кожен залишається при своєму. Тут немає єдності. Кожен сам по собі.

Яскраво виражений егоїзм та самолюбство не можуть бути засадою довготривалого шлюбу. Нажаль у наш час психологічного та фізичного задоволення потреб двох людей достатньо, щоб вступити в шлюб. Молодята здебільшого навіть не замислюються про довіру та кохання, і якщо така пара ще вінчається в Церкві то для них це скоріш театралізована вистава, данина моді або ж традиції.

Митрополит Антоній Сурожський повчав: "Той хто вірує в Ісуса Христа буде шукати здійснення шлюбу за тими зразками, які нам дає Церква, де шлюб являється єдністю, та образом вічного життя".

Роман ТАДРА,

Член Православного апологетичного товариства св. Іустина Філософа

Джерело: apologet.kiev.ua